

Svátek Uvedení Páně do chrámu – (2025)

1. čtení – Mal 3,1-4

Přijde do svého chrámu Pán, jehož hledáte.

Čtení z knihy proroka Malachiáše.

Toto praví Pán Bůh: „Hle, pošlu svého anděla, aby mi připravil cestu. Hned potom přijde do svého chrámu Panovník, jehož hledáte, a anděl smlouvy, po němž toužíte. Hle, přichází – praví Hospodin zástupů. Kdo však snese den jeho příchodu, kdo obstojí, až se objeví? Vždyť je jako oheň, kterým se taví, jako rostlina valchářů! Usadí se, aby taval a tříbil stříbro, očistí syny Leviho a vytříbí je jako zlato a stříbro a potom zase budou obětovat Hospodinu ve spravedlnosti. Zase bude Hospodinu příjemná oběť Judy a Jeruzaléma jako za dávných dnů, jako za minulých let.

Mezizpěv – Žl 24,7.8.9.10

Hospodin zástupů, on je král slávy!

Zdvihněte, brány, své klenby,
zvyšte se, prastaré vchody,
ať vejde král slávy!

Kdo je ten král slávy?
Silný a mocný Hospodin,
Hospodin udatný v boji.

Zdvihněte, brány, své klenby,
zvyšte se, prastaré vchody,
ať vejde král slávy!

Kdo je ten král slávy?
Hospodin zástupů,
on je král slávy!

2. čtení – Žid 2,14-18

Musel se ve všem připodobnit bratřím.

Čtení z listu Židům.

Protože sourozenci mají krev a tělo společné, i Ježíš přijal krev a tělo, aby svou smrtí zbavil moci toho, který má vládu nad smrtí, totiž d'ábla, a vysvobodil

všechny ty, kteří byli po celý život drženi v otroctví strachem před smrtí. Je přece jasné, že se neujal andělů, ale Abrahámových potomků. Proto se ve všem musel připodobnit (svým) bratrům, aby se stal v jejich záležitostech u Boha veleknězem milosrdným a věrným, a tak usmířoval hříchy lidu. A protože sám prožíval utrpení a zkoušky, dovede pomáhat těm, na které zkoušky přicházejí.

Zpěv před evangeliem – srov. Lk 2,32

Aleluja. Pán je světlo národů. Pán je sláva svého lidu. Aleluja.

Evangelium – Lk 2,22-40

Moje oči uviděly tvou spásu.

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když nadešel den očišťování podle Mojžíšova Zákona, přinesli (Ježíše) do chrámu, aby ho představili Pánu, jak je psáno v Zákoně Páně: 'Všechno prvorozené mužského rodu ať je zasvěceno Pánu!' Přitom chtěli také podat oběť, jak je to nařízeno v Zákoně Páně: pár hrdliček nebo dvě holoubata. Tehdy žil v Jeruzalémě jeden člověk, jmenoval se Simeon: byl to člověk spravedlivý a bohabojný, očekával potěšení Izraele a byl v něm Duch Svatý. Od Ducha Svatého mu bylo zjeveno, že neužrjí smrt, dokud neuvidí Pánova Mesiáše. Z vnuknutí Ducha přišel do chrámu, právě když rodiče přinesli dítě Ježíše, aby s ním vykonali, co bylo obvyklé podle Zákona. Vzal si ho do náručí a takto velebil Boha: „Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji, neboť moje oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy: světlo k osvícení pohanům a k slávě tvého izraelského lidu.“ Jeho otec i matka byli plni údivu nad slovy, která o něm slyšeli. Simeon jim požehnal a jeho matce Marii prohlásil: „On je ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se bude odporovat – i tvou vlastní duší pronikne meč – aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí.“ Také tam byla prorokyně Anna, dcera Fanuelova z aserova kmene. Byla značně pokročilého věku: mladá se vdala a sedm roků žila v manželství, potom sama jako vdova – bylo jí už čtyřiaosmdesát let. Nevycházela z chrámu a sloužila Bohu posty a modlitbami ve dne v noci. Přišla tam právě v tu chvíli, velebila Boha a mluvila o tom dítěti všem, kdo očekávali vykoupení Jeruzaléma. Když vykonali všechno podle Zákona Páně, vrátili se do Galileje do svého města Nazareta. Dítě rostlo a sílilo, bylo plné moudrosti a milost Boží byla s ním.

Homilie

Drazí bratři a sestry!

Přemýšleli jste někdy nad tím, že svíčka nás doprovází po celý život? Sotva se člověk narodí, je nesen ke křtu, aby se zbavil prvotního hříchu, kněz mu podá hořící svíci s těmito slovy: „Kéž (toto dítě) vždycky chodí ve světle Kristově, kéž žije z víry až do konce, a až Kristus přijde, kéž mu vyjde vstříc a se všemi svatými vejde do jeho věčného království.“ Když jde poprvé přijmout Ježíše v Nejsvětější svátosti, drží svíci v ruce. Když zpečetí svou lásku v chrámu ve svátosti manželství, také ho při evangeliu vítá zapálená svíce.

Když nás v životě zasáhne nějaká pohroma, bouře, vichřice, blesk, zapálíme s vírou svíci, aby nás Boží moc a síla ochránila. Svíčku zapalujeme, i když není elektřina, když je tma. Když jsme nemocní a kněz nám přináší svatou eucharistii, dáváme svíčku na stůl. Když člověk umírá, blízcí zapalují svíčku, a když tělo odpočívá v hrobě a čeká na Spasitelův druhý slavný příchod, blízcí alespoň jednou ročně zapalují svíčku na hrobě. Svíčky se zapalují i v kostelích; je dokonce liturgickou povinností zapalovat svíčky na oltáři. Vidíme, že svíce je věrným společníkem v našem životě. Zamilovali jsme si ji a zamilovala si ji i církev. Při velikonoční vigílii zapalujeme paškálovou svíci od posvěceného ohně a vstupujeme v průvodu do kostela, kde je naprostá tma, a když kněz s paškálovou svící v ruce postupně třikrát zvolá: "Světlo Kristovo!", a lidé odpovídají "Bohu díky!", pak postupně se v kostele rozsvěcují světla, což naznačuje, že se blíží okamžik vzkříšení, kdy se v lidských srdcích rozhoří Kristovo světlo jako světlo naděje a radosti. Při obřadu svěcení vody pak třikrát ponoříme hořící velikonoční svíci, čímž naznačujeme, že je to vzkříšený Kristus, kdo dává křestním pramenům moc očistit člověka od jeho prvotních a osobních hříchů.

Proč jsme si svíčku tak zamilovali? Protože je symbolem živého Ježíše. On sám sebe nazval Světlem světa. Když si dnes připomínáme událost, kdy Josef s Marií přinášejí malého Ježíše do chrámu, stařec Simeon ho bere do rukou a chválí tak Boha: On je Světlo k osvícení pohanů a slávě Izraele, jeho lidu. Ježíš Kristus je světlem, které osvětluje pohany, a je také slávou těch, kdo v něj věří. Svíce - byl by to jen kus vosku, kdyby

do ní nebyl vložen knot, který je jakoby duší svíčky. Neměla by žádný význam, kdyby si ji nikdo nekoupil a nezapálil doma v nouzi. A když už jednou hoří, co se s ní stane? Při své službě se ničí, spotřebovává, až přijde čas, kdy dohoří úplně. Takový je život každé svíčky, ale takový je i život každého člověka. I my jsme jako svíce - když nás Stvořitel stvořil pod srdcem naší matky, jako knot vložil Bůh do našeho těla duši. Neměli bychom však žádný smysl, kdyby nás Bůh křtem nepovýšil mezi své děti a neočekával od nás, že budeme ničit, pálit, obětovat se pro něj ve službě. Svíčka, když dohoří, přestává existovat. I lidský život jednoho dne zcela jistě "dohoří", ale nepřestane existovat. Každá svíčka může svému vlastníkovvi dobře posloužit. V těchto službách je však obrovský rozdíl. Dvě svíce hoří, svítí. Ale výsledek může být jiný. Jedna slouží k uctívání, hoří k Boží slávě, ale druhá může sloužit i zloději ke krádeži, vrahovi k zabíjení, smilníkovi ke smilstvu. Svíčka může být doma na stole, kde se večer modlí celá rodina, ale může být také na stole v baru, kde ženatý muž svádí cizí ženu. Vidíme, že jak jedna, tak druhá svíce dává světlo, ale kvůli vlastníkovvi jedna je k pozhnaní, zatímco druhá je k záhubě.

Dnešní svátek je určen k našemu zamyšlení: Můj život je jako život svíce. Jsem svíce, která dohořívá, ale ve službě Bohu, nebo ve službě Zlému? Pro koho hořím, pro koho jsem hořel dosud? Pro koho jsem žil? Žiji pro slávu Boží, nebo žiji pro ďábla, pro hřích? Vždy, když bereme svíci do rukou, pamatujme, že náš život je jako tato svíce. Je však velký rozdíl, zda můj život slouží Zlému, nebo Bohu.

Pane Ježíši, Světlo světa, učiň mne, abych hořel pro Tebe a byl světlem pro moje bližní. Amen.